

Dành cả thanh xuân yêu anh

Tôi hi vọng một ngày không xa tất cả mọi người sẽ chấp nhận người khiếm thị như tôi. Những người như tôi sẽ không phải đau khổ vì tình yêu, thoải mái đón nhận tình yêu. Sẽ có một ngày như thế!

(truyenngan.com.vn - Tác phẩm tham dự cuộc thi viết "Những câu chuyện cuộc đời")

Bước trên con đường phố xưa nơi có kỷ niệm buồn giữa anh và tôi, cảm nhận một mùa thu nữa lại về - mùa thu Hà Nội! Thu về. Gió thổi lá vàng bay bay mang theo cái se se lạnh thấm vào người. Trời trải lá vàng cho bước chân tôi thêm nặng. Bước chậm từng bước nghe tiếng lá vàng dưới chân vang lên "sột soạt". Tiếng lá như tiếng trái tim khô, mỏng của tôi đang kêu. Đứng giữa con đường cảm nhận mùi hương dịu dàng hoa sữa. Nhưng mùi hương đó không thể làm dịu đi nỗi buồn trong lòng tôi. Nước mắt lăn dài trên má, tôi nhớ nơi góc phố mình chia tay anh giữa mùa yêu. Bỏ mặc anh với tình yêu nồng nàn, đắm say.

"Nhi! Anh yêu em! Rất thật lòng!"

Tôi nở một nụ cười chua xót khi nhớ lại câu nói đó. Không phải tôi không có tình cảm với anh mà vì giữa anh và tôi có một khoảng cách rất lớn khó có thể rút ngắn lại được. Một cô gái bị mù như tôi thì liệu ai có thể chấp nhận được chứ? Chính vì thế đối với tôi tình yêu là một thứ tình cảm xa xỉ tôi không bao giờ mong có được.

Bản thân tôi ngay từ khi sinh ra đã bị bệnh khiếm thị bẩm sinh. Vì thế có lẽ suốt cuộc đời này thế giới tôi nhìn được chỉ mãi một màu đen. Tôi khao khát một lần dù chỉ một lần tôi được nhìn thấy bình minh lên.

Được nhìn thấy mặt trời mọc mang theo ánh sáng đẹp như nào! Có thể ước mơ đó mãi mãi không thực hiện được nhưng cũng có thể một ngày không xa tôi thực hiện được. Với tôi ước mơ là động lực giúp tôi vượt qua khó khăn khi phải học những điều như một người bình thường. Trong nhà không ai coi tôi là một người khiếm thị, điều đó giúp tôi luôn tự tin về bản thân. Nhưng khi tôi bắt đầu đi học để hòa nhập với bạn bè cùng trang lứa đã đập tan sự ngây thơ và hồn nhiên lúc tôi mới 10 tuổi.

Đi học, bạn bè xa lánh, mắng chửi, trêu chọc vì biết tôi là người khiếm thị. Những câu mắng chửi, xua đuổi, vết thương này nối vết thương khác trên người tôi đã khiến tôi mang một lòng thù hận cả thế giới. Tôi từng oán hận, từng căm ghét bố mẹ khi sinh biết bị khiếm thị bẩm sinh lại không bóp chết tôi ngay khi sinh ra. Tôi cũng từng có ý định tự tử khi nghe những lời nói không hay của người ngoài dành cho mình. Và hơn cả là tôi căm ghét ông trời cho tôi một khuôn mặt xinh xắn, nụ cười ấm áp, một giọng hát trong trẻo – như bao người nhận xét. Mọi người cảm thấy đó là một điều may mắn đối với tôi? Nhưng không! Với tôi khi đó là một điều bất hạnh hơn cả điều tôi không nhìn được. Mọi người nghĩ tôi ngốc nghếch? Nhưng tôi lại nghĩ: "Bản thân suốt cuộc đời sống trong bóng tối, nghe từng lời chê bai khinh bỉ của mọi người thì sẽ chẳng ai thật lòng yêu mình. Vậy xinh đẹp, hát hay, tài giỏi thì được gì? Hồng nhan thì bạc mệnh! Tại sao ông trời đã làm tôi khổ lại càng khổ hơn?"

Và tôi tình nguyện chấp nhận mình xấu không ai để ý còn hơn. Tôi ghét vẻ bề ngoài của tôi. Vì nó biết bao chàng trai mê đắm nhưng biết tôi bị mù họ lại sợ hãi xa lánh hoặc thậm chí trêu chọc tôi. Tôi cũng căm ghét những kẻ đến bên tôi bằng vẻ ngoài. Những ngày tháng tuổi thơ đó của tôi như một cơn ác mộng vậy hăm mãi mãi tôi không thoát ra được. Nhưng nhờ có bố mẹ luôn quan tâm, động viên, khuyên bảo, yêu thương tôi hết mực bao khó khăn tưởng chừng như không thể vượt qua vậy mà tôi đã mạnh mẽ bước qua. Sau này tôi không còn mất đi sự tự tin, khát khao sống của mình cho dù mọi người xung quanh có những lời nói và hành động không tốt thế nào. Đối với tôi có một bố mẹ luôn yêu thương mình hết lòng mãi nguyện lắm rồi cho dù ông trời đã cướp đi ánh sáng của tôi.

Mỗi ngày cuộc sống của tôi cứ trôi qua với sự cô độc cho đến lúc gặp Thiên. Anh là một chàng trai có tính cách hiền lành, hoạt bát khiến biết bao cô gái thương thầm trộm nhớ. Thiên đã mang đến cho tôi những niềm vui, điều mới lạ tôi chưa biết và chính anh đã rút ngắn khoảng cách bị kỳ thị của mọi người đối với tôi.

Tôi quen Thiên vào năm đầu của đại học khi vô tình đụng trúng phải anh lúc mới nhập học. Sự vô tình đụng đó làm tôi ngã trên nền đất, chiếc gậy của tôi rơi đi đâu mất.

"Xin lỗi bạn mình sơ ý quá! Bạn có sao không" giọng trầm ấm vang lên, đồng thời tôi cảm nhận anh nhẹ nhàng đỡ tôi đứng dậy.

Lắc đầu tôi hỏi: "Gậy của tôi đâu?"

Anh là người đầu tiên không kinh ngạc hay khinh thường khi biết tôi là một người mù ngược lại tôi cảm thấy anh thành thật xin lỗi và giúp tôi.

"Mình xin lỗi! Trả lại bạn. Chắc bạn đang tìm phòng đào tạo nộp giấy?" có thể anh nhìn thấy tay tôi cầm hồ sơ nhập học.

Tay nắm chặt cây gậy, tôi do dự không biết nên trả lời không anh nói tiếp: "Để mình dẫn bạn lên phòng đó!"

"Có làm phiền bạn không?" tôi không biết anh cao thế nào nhưng nghe giọng anh có lẽ anh là người tốt muốn giúp tôi.

"Không sao! Mình cũng có việc cần lên đó! Để mình giúp bạn!"

Anh lịch sự giúp tôi nộp hồ sơ, hoàn thành hết mọi thủ tục.

"Cảm ơn bạn đã giúp mình!"

Tôi tính tạm biệt đi về nhưng anh lại đề nghị "Đề mình dẫn bạn đi thăm quan trường nhé! Vội lại đừng gọi bạn vì tớ học năm 3 rồi. Gọi là anh đi. Vội lại là đàn anh trong khoa đó nha!"

"Xin lỗi! Em không biết!"

Tôi nghe được tiếng anh cười giòn tan trong gió khiến tim tôi lúc đó đập loạn nhịp.

"Không sao! Để anh đưa em đi thăm quan trường. Mà sao em lại chọn thanh nhạc?"

"Vì em yêu thích âm nhạc, chỉ có hòa mình vào âm nhạc giúp em quên đi những khuyết điểm của mình."

Anh không nói, tôi chỉ nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm mang chút gì đó buồn của anh.

Ngày hôm nhập học anh giúp tôi làm quen từng lớp học, từng khuôn viên trường. Anh nói rất nhiều tôi chỉ nghe và chỉ biết "ạ" "vâng"

Sau lần đó trong một số buổi lên lớp học tôi gặp lại anh, chúng tôi dần quen biết nhau hơn. Thiên luôn giúp đỡ tôi rất nhiều điều, dần anh trở thành một người bạn của tôi. Anh và tôi cùng chung sở thích về âm nhạc, hơn cả là âm thanh trong trẻo của piano mà càng gần gũi. Sau 2 năm mối quan hệ giữa tôi và Thiên tưởng chừng chỉ dừng lại ở tình bạn thân thiết bất chợt vào ngày đầu mùa thu Thiên đã tỏ tình với tôi. Nhưng tôi lại đau vì biết mình không xứng với anh và không có tư cách yêu anh.

* * *

Đầu mùa thu năm đó...

Tôi đang say sưa lướt tay trên những phím đàn, đánh bản nhạc mà tôi vẫn yêu thích. Tiếng nổ cửa, tiếng bước chân chậm chạp của anh vang lên tôi mỉm cười vẫn say sưa hoàn thành nốt bản nhạc. Khi nốt nhạc cuối cùng vang lên anh nói:

"Em vẫn là cô bé ngây thơ, xinh đẹp khi mới ngày đầu anh gặp em!"

Tôi cười nhẹ "Đó là do anh thấy thể chứ em thật ra đã đánh mất đi sự ngây thơ của bản thân từ khi 10 tuổi rồi! Giờ chỉ còn lại là một người nhút nhát."

Tôi lại nhớ về những ngày tháng bản thân sống trong thù hận. Một làn gió mùa thu thổi qua cửa sổ mang đến cái mát dịu trong lòng khiến tôi rùng mình. Không phải vì lạnh mà những năm tháng đó như cơn ác mộng khiến tôi sợ hãi. Khẽ thở dài tôi nói: "Dù sao cũng qua!"

"Anh có chuyện muốn nói với em!" nghe giọng anh tôi biết chuyện anh sắp nói ra rất quan trọng.

"Anh cứ nói đi! Em đang nghe!"

Tôi biết anh ngồi xuống bên tôi, khi nghe tiếng cử động. Bất chợt bàn tay ấm áp của anh nắm lấy bàn tay khiến tôi giật mình.

"Nhi! Anh yêu em! Rất thật lòng!"

"Em làm người yêu anh nhé!"

Trái tim tôi trong giây phút đó lỡ mất một nhịp khi nghe câu nói của Thiên nhưng rồi tôi lại chưa xót khi nghĩ đến bản thân. Giây phút đó sự tự tin vào bản thân mình vụt mất trong tôi. Tôi hi vọng, một hi vọng nhỏ nhoi, bản thân là một cô gái bình thường như bao cô gái khác có lẽ trái tim tôi đã mở lòng với anh nhưng điều đó là không thể.

"Xin lỗi! Em không xứng với anh đâu!"

Khẽ rút tay mình ra khỏi tay anh, tôi ngoảnh mặt đi. Nói ra lời đó trong lòng tôi cũng đau nhói. Nhưng điều khiến tôi buồn hơn anh lại cố chấp cho dù tôi đã lạnh lùng từ chối.

"Anh biết em tự ti với bản thân và không tin vào tình yêu anh dành cho em nhưng anh yêu em thật lòng, anh tin anh sẽ làm em hạnh phúc!"

"Hạnh phúc ư? Những người mù như em thì không có cái gọi là hạnh phúc."

Tôi cười chua xót khi nghe anh nói hai từ hạnh phúc. Đối với tôi mà nói cái thứ hạnh phúc và tình yêu quá xa vời mà những người như tôi, sẽ chẳng bao giờ với tới được. "Ai cũng có quyền được hạnh phúc và đối với một cô gái như em lại càng có quyền!"

Tôi cảm nhận được trong lời nói của anh là sự ngẹn ngào, chân thành. Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má tôi. "Anh nghĩ chỉ cần tình yêu là đủ? Anh nghĩ chỉ cần anh chấp nhận em là được? Còn gia đình anh? Họ sẽ nghĩ gì khi anh yêu một người mù? Và liệu tình yêu anh có đủ vững vàng để vượt qua mọi khó khăn của cuộc sống không?"

Tôi lạnh lùng đứng lên rời khỏi phòng mà trái tim xiết chặt. Nước mắt cứ thế lăn dài, những tiếng nấc ngẹn ngào vang lên. Đôi bàn chân không nghe lời tôi, nó trở nên nặng nề quá. Tưởng chừng trong phút giây đó tôi đã hoàn toàn rơi vào hố đen của ngày xưa. Bỗng bàn tay to và ấm áp của anh nắm lấy tay tôi kéo vào trong lòng ngực khiến trái tim tôi trong giây phút ấm áp đến lạ. Cảm nhận được trái tim đập loạn nhịp, mùi hương dịu nhẹ của cơ thể anh thoang thoảng trong mũi làm tôi say mà nhất thời không phản kháng. Nhưng nước mắt tôi lăn dài trên má làm ướt cả áo anh. Anh cứ ôm tôi vào lòng như thể mặc cho gió thổi mạnh mang theo những chiếc lá bay loạn trên không.

"Nhi à! Anh tin tình yêu anh dành cho em sẽ vượt qua được mọi khó khăn thử thách. Anh biết em cũng có tình cảm với anh! Chỉ cần chúng ta luôn quan tâm và tin tưởng nhau thì mọi khó khăn sẽ qua thôi em."

Tôi cứ để anh ôm vào lòng như thế! Bản thân đang nghĩ gì chính tôi cũng không biết nữa! Mọi suy nghĩ đều rối ren và mọi cảm xúc đều là rung động. Nếu nói không có tình cảm với anh là sai. Nhưng để rút ngắn khoảng cách giữa tôi và anh lại rất khó vì nó chỉ là một sợi tơ mỏng manh. Hai năm qua anh luôn ân cần, luôn giúp đỡ khiến tôi đôi lúc nghĩ anh có tình cảm với mình nhưng ngay sau đó ý nghĩ bị gạt bỏ. Tôi chỉ dám nghĩ đơn thuần anh coi tôi là bạn bè thân thiết nên giúp đỡ. Tôi luôn cố gắng nói với bản thân không cho phép bản thân vượt xa hơn tình bạn với anh. Nhưng tôi không thể ngăn nổi bản thân mình, nhất là trong lúc này.

"Nhi à! Em cho anh cơ hội được không? Đừng nghĩ anh yêu em chỉ là nhất thời! Anh thực sự rất thật lòng!"

Anh ân cần lấy tay lau đi những giọt nước mắt cho tôi. Trong vòng tay của anh, tôi cảm nhận được tình yêu anh dành cho tôi là thật lòng, nhưng đối với tôi mà nói tôi không có quyền được yêu anh. Tôi xót xa nghĩ lại những năm tháng khi còn bé tay tôi nắm chặt lại lạnh nhạt dùng tay đẩy mạnh anh ra, xoay người bước đi.

"Em muốn về nhà!"

Tôi lặng lẽ bước đi không trả lời câu nói của anh. Trong tôi lúc này chỉ là những kí ức đau buồn khi tôi lên 10. Anh cũng không nói thêm gì chỉ lặng lẽ đi sau tôi. Có lẽ anh không muốn ép tôi và muốn tôi suy nghĩ thật kỹ.

Sau ngày hôm đó, tôi tự nhốt mình trong phòng để suy nghĩ liệu mình có thể yêu anh được không? Trong một tuần tôi suy nghĩ kỹ và muốn bản thân mở lòng yêu anh nhưng tôi nhận được một cuộc điện thoại.

"Xin hỏi ai vậy ạ?"

Giọng nói của một người phụ nữ trung tuổi vang lên: "Cháu là Nhi đúng không?"

"Vâng!"

"Bác muốn nói chuyện với cháu. Có phiền cháu không?"

"Không ạ! Bác cứ nói đi ạ!"

"Bác là mẹ Thiên, chắc cháu cũng biết?"

Nghe đến đây tôi biết chuyện tôi sắp nghe là gì rồi. Nước mắt tôi trào ra, cố giữ cho mình không nghẹn ngào tôi nói: "Vâng!"

"Bác biết thằng Thiên nó thích cháu nhưng cháu cũng biết bản thân cháu bị mù thì liệu sau này hai đứa sẽ sống thế nào? Và bác cũng không muốn cháu mình sau này bị mù suốt đời. Thằng Thiên nhà bác nó bình thường mà. Mà liệu tình yêu của nó dài lâu được không khi suốt ngày nó phải đối diện, chăm sóc một người mù?"
Con hiểu lời bác nói chứ?"
Tay tôi xiết chặt lấy điện thoại, mím chặt môi để cố kìm nén sự sợ hãi của ký ức.

"Vâng! Cháu biết mình phải làm gì ạ!"

"Cảm ơn cháu!"

Buông điện thoại, tôi ngồi sụp xuống nền nhà mà khóc thật to. Tôi tự hỏi : "Tại sao khi tôi muốn bỏ quên tất cả để yêu anh lại nhận được sự đau đớn này? Tại sao tôi không thể thoát khỏi những ký ức đau thương đó? Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với tôi như thế? Những người như tôi không đáng được hưởng hạnh phúc sao?"

Sau 3 tuần kể từ khi nhận cuộc điện thoại, để có thể vượt qua kí ức cũ và đối diện với thực tại, suy nghĩ về câu nói của mẹ anh tôi đã tự nhốt mình trong phòng. Trong 3 tuần không ngày nào là nước mắt tôi không rơi khiến ngay cả bố mẹ cũng xót xa hỏi tôi có chuyện gì nhưng tôi chỉ lắc đầu. Tôi biết bản thân phải vượt qua được.

Khi đã có quyết định cho riêng mình tôi chủ động mở máy gọi cho anh.

"Cuối cùng em cũng gọi cho anh! Xin lỗi vì anh quá vội vàng!"

Nghe giọng anh nước mắt tôi lại rơi "Em muốn nói chuyện với anh!"

Giọng anh có chút vui mừng "Anh qua đón em."

"Vâng!"

Anh đến, đưa tôi đến con phố nhỏ nơi mỗi cuối tuần tôi và anh hay ra nghe những bản nhạc du dương của Hà Nội xưa. Bước đi chậm chậm cảm nhận mùi hương hoa sữa được gió thổi mang hương dịu nhẹ, nghe tiếng lá vàng dưới chân vang lên âm thanh. Mọi lần với tôi tất cả rất dễ chịu, vui tai nay sao nó không vui chút nào!

"Em muốn nói với anh hết tâm sự của em. Anh có thể chỉ nghe mà không nói gì được không?" tôi vẫn bước vô định về phía trước.

"Được! Em nói đi."

"Anh biết thế giới mà một người mù như em nhìn thấy là gì không? Đó là một bóng tối. Mọi thứ em nhìn được là nghe và cảm nhận bằng các giác quan còn lại. Anh có biết tại sao em lại nói em đã đánh mất sự ngây thơ của mình không?"

Chân tôi vẫn bước đều trên con phố thân thuộc, bước chân anh vẫn đều đều vang lên bên tôi. Cảm nhận được anh quay sang nhìn, tôi cười chua xót.

"Khi còn bé em có ước mơ được nhìn thấy bình minh dù chỉ một lần nhưng đến bây giờ ước mơ đó với em quá xa vời. Ước mơ nhỏ nhoi đó giúp em sống vui vẻ nhưng khi lên 10 tuổi em đi học, hòa nhập với mọi người em nhận ra cuộc sống này không màu hồng như em nghĩ."

Nước mắt tôi rơi khi nhớ lại chuyện xưa, anh nhẹ nhàng kéo tôi lại, giúp tôi lau những giọt nước mắt.

"Đối với em thời gian cũ là một vết thương không thể nào lành."

Quay người tiếp tục bước đi: "Anh là người mà bao cô gái mong ước trong đó có cả em nhưng em lại không thể."

"Em không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho mình mà không nghĩ cho anh. Em cũng biết anh yêu em. Em cảm ơn anh vì điều đó! Nhưng khi đối diện với anh em lại không thể ngừng suy nghĩ đến chuyện xưa. Điều đó khiến em sợ hãi! Xin lỗi anh! Em muốn bản thân mình được sống thật vui vẻ không cần những điều của quá khứ ám ảnh."

"Em xin lỗi vì không thể đáp lại tình cảm anh được! Xin lỗi anh vì điều đó!"

Tôi dừng lại, đưa tay lên cảm nhận từng đường nét trên khuôn mặt mà tôi rất đối thân thuộc. Trong giây phút tôi ước đôi mắt mình có thể nhìn thấy anh! Tôi muốn nhìn thấy những điều ẩn dấu trong đôi mắt anh nhưng sẽ chẳng bao giờ tôi được nhìn thấy điều đó!

Khẽ gương cười, tôi nói: "Em muốn anh được hạnh phúc!" Bàn tay ấm áp của anh nắm tay tôi, cảm nhận được những giọt nước mắt đang lăn trên má anh, tôi nở nụ cười dịu dàng trong nước mắt nói: "Anh đừng khóc! Anh khóc sẽ khiến em đau lòng."

"Tại sao em lại cố chấp ôm quá khứ, cố chấp gạt bỏ tình cảm anh dành cho em? Em không tin anh sao?"

"Thật sự xin lỗi anh! Tình yêu với một cô gái có khuyết điểm như em là điều không thể tưởng."

Anh ghen ngào "Không tưởng chút nào! Vì em xứng đáng có được hạnh phúc!"

Khẽ ôm anh cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay anh "Như thế này với em là đủ rồi!"

Chúng tôi cứ ôm nhau lấy đây khoảng trống trong trái tim đối thương mặc cho những cơn gió se lạnh của mùa thu thổi qua. Giây phút ôm anh tôi vất bỏ hết quá khứ, đau buồn chỉ nhẹ nhàng mỉm cười hạnh phúc. Tôi muốn trong suốt cuộc đời tôi sẽ nhớ cái ôm này mãi mãi.

Mùi hương dịu nhẹ như mùi hoa sữa thoang thoảng trên người anh. Xiết chặt cái ôm, dụi mặt vào lồng ngực rắn chắc ấm áp, tham lam hít mùi hương trên người anh. Tôi sẽ không bao giờ quên mùi hương đặc biệt của anh. Và tôi muốn mùi hương của anh theo tôi ngay cả khi anh không bên tôi.

Bàn tay ấm áp của anh cũng ôm tôi chặt hơn. Nhưng có lẽ với tôi như thế vẫn chưa đủ để có thể bước xa anh mãi mãi được. Vòng tay qua cổ dành cho anh một nụ hôn nhẹ nhàng khi ra đi. Anh đón nhận nụ hôn của tôi bằng sự nồng nàn. Nước mắt của cả anh và tôi rơi xuống vương trên mặt đối phương. Mặc kệ mọi thứ, tôi chỉ biết lúc này cùng anh cảm nhận tình yêu ngọt ngào của cả hai. Tôi biết khi nụ hôn này kết thúc cũng là lúc tôi phải trở lại làm chính mình, trở lại với cuộc sống của mình. Tưởng chừng nụ hôn sẽ không thể kết thúc thì tôi lại đẩy anh ra.

"Xin lỗi! Chúng ta đến đây thôi!"

Tôi xoay người bước đi, anh nắm lấy tay tôi kéo mạnh vào lòng xiết chặt vòng tay "Anh sẽ cùng em vượt qua nỗi ám ảnh trong quá khứ được không? Đừng đi!"

Dứt khoát thoát khỏi cái ôm của anh "Xin lỗi! Em không thể quên được quá khứ đó! Mong anh tôn trọng quyết định của em!"

Cổ bước thật nhanh về phía trước cho dù biết con đường tiếp theo của tôi sẽ là nhớ nhung, hối hận giằng xé. Nhưng tôi muốn anh hạnh phúc!

"Anh không bỏ cuộc đâu! Anh sẽ cho em thấy tình cảm anh dành cho em là chân thành."

Khi anh nói với tôi lời ấy, lòng tôi dâng lên niềm hạnh phúc khôn kể, nhưng rất nhanh nó đã bị ép xuống bởi những sóng trào của đau buồn và một niềm hi vọng anh hạnh phúc.

"Xin lỗi anh!"

Bước đi bỏ mặc anh, bỏ mặc tình yêu của anh và bỏ lại tình yêu tôi dành cho anh. Nước mắt tôi lăn dài, trong tim là hàng ngàn mũi kim đâm đau đến không thở được. Chân tôi run rẩy không có dung khí bước tiếp, muốn quay lại ôm anh nói "Em yêu anh! Em muốn được bỏ quên mọi thứ để yêu anh." nhưng câu nói đọng lại trong cổ họng. Tôi biết lý trí mình không cho phép. Cố tỏ ra mạnh mẽ mà bước tiếp, bước chân của tôi trở nên gấp gáp hơn. Ngay lúc đó tôi chỉ muốn trốn tránh hiện thực, muốn trốn tránh anh và hơn cả là trốn tránh tình yêu của anh.

Quay trở về tôi gấp gấp kéo vali bước lên xe cùng bố mẹ ra sân bay. Bước lên máy bay chân tôi nặng nề, tôi biết trong thâm tâm không muốn rời xa thành phố, rời xa quê hương. Nhưng tôi đã chọn cách bắt đầu

một tương lai mới tại vùng đất mới thì tôi nên vứt bỏ tâm tư trong lòng. Khi máy bay cất cánh, bàn tay cầm nhành hoa sữa tôi xiết chặt.

"Tạm biệt anh! Mong anh sẽ tìm hạnh phúc của mình!" Nước mắt tôi lại rơi! Trong lòng tôi nổi nhớ anh không ngừng nổi lên những đợt sóng trào. Mẹ ngồi bên cạnh tôi khẽ giúp tôi lau những giọt nước mắt.

Những lời nói mẹ anh vẫn vang lên trong đầu tôi, mím chặt môi cố nuốt trọn những tiếng nấc nghẹn ngào. Tôi đi để trốn tránh tình yêu của anh, trốn tránh quá khứ của mình! Tôi sợ mình ở lại sẽ không kìm nén được tình cảm với anh. Tôi biết anh cũng sẽ đau khổ như tôi nhưng điều tôi chỉ có thể làm là khiến anh đau.

Tôi hi vọng một ngày không xa tất cả mọi người sẽ chấp nhận người khiếm thị như tôi. Những người như tôi sẽ không phải đau khổ vì tình yêu, thoải mái đón nhận tình yêu. Sẽ có một ngày như thế!

* * *

Đã biết trước con đường tiếp theo sẽ là đau khổ nhưng tôi không nghĩ lại đau khổ giằng xé đến thấu tim như vậy! Tôi nghĩ thời gian sẽ đau nhưng thời gian, khoảng cách sẽ giúp anh và tôi quên được nhau. Nhưng sau này tôi mới biết lúc đó bản thân nghĩ thật ngốc. Từ bỏ một người mình yêu tim sẽ đau như dao đâm. Cả thế giới trước mắt như sụp đổ. Ở một nơi xa xôi như lòng tôi vẫn luôn hướng về Hà Nội, hướng về anh. Khi tháng 8 đến nổi nhớ anh càng da diết hơn. Tôi nhớ mùa thu, nhớ cái ôm ấm áp và nụ hôn ngọt ngào cuối cùng với anh. Nhưng lại không dám vì không đủ tư cách.

Tôi điên cuồng dùng mọi cách giữ gìn nhành hoa sữa của mùa thu năm đó! Có như vậy tôi mới không vất bỏ mọi thứ về tìm anh. Mỗi đêm khi cầm nhành hoa sữa trên tay nước mắt tôi rơi trong sự đau khổ, cô đơn, nhớ nhung. Nhưng tôi không thể làm gì khác hơn là tự mình vượt qua. Tôi mong sự ra đi của tôi chỉ đổi lại một điều là hạnh phúc của anh! Nhưng có lẽ tôi đã sai!

Tôi đã dùng cả thanh xuân để yêu anh, nhớ anh, hối hận về quyết định của mình nhưng tất cả là một thời đã qua. Tôi đánh mất tình yêu của chính mình vì sự sợ hãi một ký ức, sợ hãi những lời nói về mình, không tin vào tình yêu anh dành cho tôi. Và hơn cả là sợ hãi sự khiếm quyết của bản thân. Tôi không dùng trái tim cảm nhận tình yêu của anh mà chỉ dùng quá khứ của mình cảm nhận. Khiến anh tổn thương lớn, tôi biết anh sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Đáng lẽ chúng tôi không nên gặp nhau thì có thể mọi việc sẽ tốt hơn.

Hoa mười giờ.